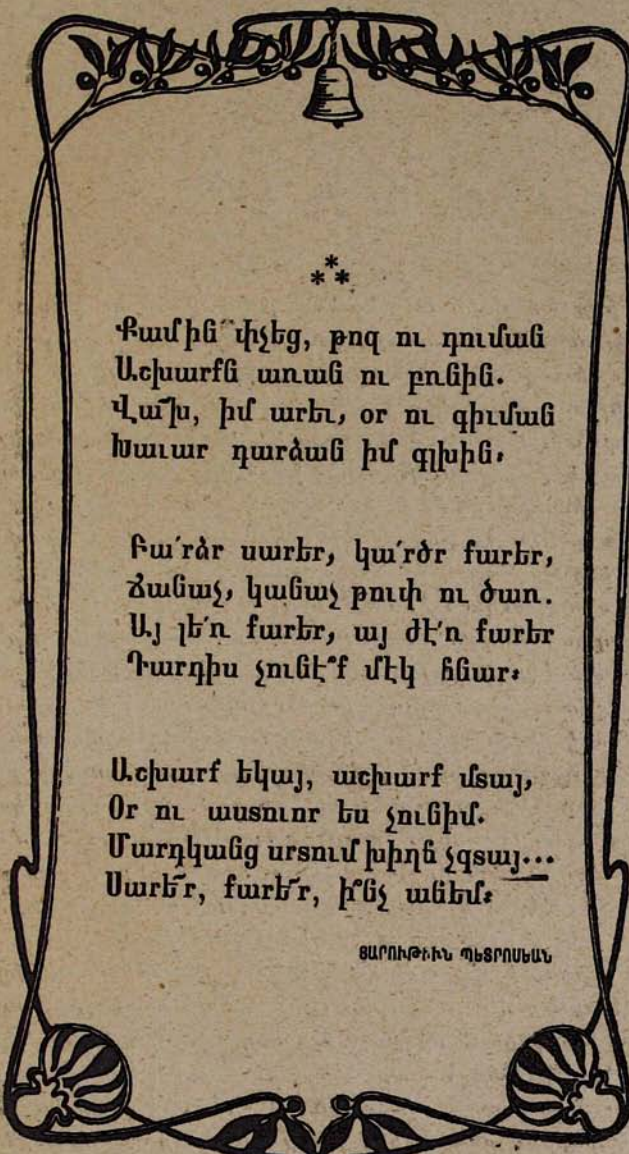

* *

Քամին փչեց, թոզ ու դուման
Աւիարին առան ու բռնին.
Վա՛խ, իմ արեւ, որ ու գիւման
Խաւար դարձան իմ գլխին:

Բա՛րձր սարեր, կա՛րժր փարեր,
Ճանաչ, կանաչ թուփ ու ծառ.
Այ լե՛ն փարեր, այ ծէ՛ն փարեր
Դարգիս չունէ՛ք մէկ հնար:

Աւիարի եկայ, աւիարի մնայ,
Օր ու աստուր ես չունիմ.
Մարդկանց արտում խիղճ չգտայ...
Սարե՛ր, փարե՛ր, ի՛նչ անեմ:

ՅԱՐՈՒԹԻՒՆ ՊԵՏՐՈՍԵԱՆ